

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver på baggrund af den seneste diskussion nødt til at spørge hr. Kent Kirk, om ikke Det Konservative Folkeparti har begået en brøler, i og med at Det Konservative Folkeparti har bidraget til vedtagelsen af den seneste beretning af 11. september i år om, at regeringen ikke skal søge mandat i Europaudvalget forud for fremlæggelse af væsentlige initiativer på regeringskonferencen.

Jeg kan nemlig forstå, at Det Konservative Folkeparti faktisk er afgørende imod centrale dele af regeringens oplæg på beskæftigelsesområdet og fiskale afgifter på EU-plan, men man har accepteret en procedure, der gør, at man ikke på nogen måde vil manifestere det over for regeringen. Man vil i Europaudvalget sige, at regeringen ikke skal søge mandat, og man vil ikke efterfølgende, når vi så er nogle partier, der trækker sagen ned i Folketingssalen for at få partiernes holdning, stemme efter sin overbevisning.

Sådan som jeg hører hr. Kent Kirks sidste indlæg, så siger hr. Kent Kirk, at man ikke ville bringe regeringen i den situation, fordi det ville være forkert at bringe Danmark i den situation, at vi først fremsætter et forslag på regeringskonferencen og efterfølgende bliver tvunget til at trække det tilbage.

Jeg kan ikke nå til anden konklusion, end at Det Konservative Folkeparti må have begået en stor brøler, da partiet medvirkede til at vedtage den beretning, som er gældende.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, at hr. Keld Albrechtsen udsender nogle forvirrede signaler. Det ene øjeblik hører vi det ene fra talerstolen og det næste øjeblik det andet, men nu vil vi lytte meget til, hvad hr. Keld Albrechtsen siger under det videre forløb, for den her sag afklares jo ikke i dag; så det er vi meget spændt på.

Om vi har begået en brøler? Ja, det kan man diskutere. Vi opfattede det på den måde, at vi mente, at den til enhver tid siddende regering skulle have en vis frihed til at forhandle på regeringskonferencen, og vi accepterede så, efter at vi forhandlede beretningen, at sådan skulle det være; men vi sagde jo samtidig, at det ikke betyder, at vi er enige i alt, hvad regeringen lægger frem, og derfor har vi selvfølgelig også ret til at pege på de steder, hvor vi mener, rege-

ringen eventuelt går for langt, og på de steder, hvor den ikke går langt nok. Det er det, vi gør, og så må vi se på, hvad slutresultatet er.

Når man har en meget kompliceret proces, som en regeringskonference er, tror jeg, det er klogt, at man ikke binder regeringen for hårdt, men det betyder selvfølgelig også, at regeringen skal have en vis disciplin og også lytte til, hvad Folketingets partier siger; det går vi da også ud fra at regeringen gør i den her sag.

Og i øvrigt tror jeg ikke – nu skal vi jo vente på det svar, som hr. Keld Albrechtsen har spurgt til om tilskyndelsesforanstaltninger – at der er ret mange lande, der er særlig begejstrede for det her, så risikoen for, at det bliver vedtaget på regeringskonferencen, tror jeg er minimal.

Elisabeth Arnold (RV):

Begge de to forslag her, beslutningsforslag nr. B 25 og beslutningsforslag nr. B 26, vil få et nej fra Det Radikale Venstre, og jeg vil kort begrunde hvorfor.

Det Radikale Venstre stod bag regeringens forhandlingsoplæg til regeringskonferencen, som blev udformet i efteråret 1995, og vi mener, det var rigtigt af regeringen at fremlægge et beskæftigelsesafsnit, og vi mener, at beskæftigelsen er en vigtig del af de emner, som regeringskonferencen skal beskæftige sig med, og derfor må det blive et nej til B 25.

Med hensyn til B 26 vil vi godt sige, at generelt ønsker vi ikke flertalsafgørelser om afgifter. Men vi mener, at der i forhandlingsgrundlaget fra december 1995 er indformuleret en meget præcis ordlyd, som vi fra Det Radikale Venstres side kan gå ind for, som beskriver, under hvilke betingelser der kan indføres flertalsafgørelser og miljøafgifter. Vi er klar over, at reglerne skal formuleres meget præcist, og det arbejder vi så på. Derfor kan vi ikke stemme for Enhedslistens og Dansk Folkepartis beslutningsforslag.

Annette Just (FP):

Det var med stor undren, jeg sad og lyttede til udenrigsministerens fremlæggelse af regeringens opfattelse af de her to beslutningsforslag, mest af alt fordi udenrigsministeren – selv om han i sin begyndelse som sædvanlig, om jeg så må sige, talte om, at det er forhandlingsoplægget, som er vedtaget, og det har vi hørt så mange gange, for det siger regeringen hver eneste gang, vi overhovedet taler om noget som helst i forbindelse med denne her regeringskonference – så sandelig også sagde, at det med beskæfti-